

РЕШЕНИЕ

№ 5498

гр. София, 18.02.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VIII КАСАЦИОНЕН
СЪСТАВ**, в публично заседание на 13.12.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Камелия Серафимова

ЧЛЕНОВЕ: Калин Куманов

Стоян Тонев

при участието на секретаря Анжела Савова и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разгледа дело номер **7356** по описа за **2024** година докладвано от съдия Стоян Тонев, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба, подадена от Агенция „Пътна инфраструктура“ /АПИ/ против Решение от 05.06.2024г. постановено по анд №15985/2023г. на СРС 112 с-в.

С решението СРС е отменил Електронен фиш (ЕФ) № [ЕГН], издаден от Агенция „Пътна инфраструктура“, с който на „ДСВ-Чилов“ ЕООД с ЕИК[ЕИК], на основание чл. 179, ал. 3б, вр. чл. 187а, ал. 2, т. 3 от ЗДвП е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 2500 лв., за извършено нарушение на чл. 102, ал. 2 от ЗДвП.

В касационната жалба на АПИ се твърди, че решението е неправилно, поради нарушение на материалния закон, като се излагат подробни съображения в тази насока. Искане се АССГ да отмени решението на СРС и да постанови решение, с което да потвърди ЕФ № [ЕГН], издаден от Агенция „Пътна инфраструктура“.

Касаторът - Агенция „Пътна инфраструктура“, редовно и своевременно призован, не изпраща представител.

Ответникът по касация- „ДСВ-Чилов“ ЕООД, редовно и своевременно призован не изпраща представител. В постъпилия писмен отговор на КЖ, чрез адв.К., е изложил

подробни съображения в насока, че оспореното решение е постановено при правилно приложение на материалния закон. Заявява се претенция за присъждане на разноските по делото, съгласно приложен договор за правна защита и съдействие.

Прокурорът от СГП дава заключение, че касационната жалба е неоснователна.

Административен съд – София град, VIII касационен състав, след като се запозна с касационната жалба и прецени събраните по делото доказателства, приема за установено следното: Касационната жалба е депозирана в законоустановения срок от активно легитимирано лице срещу акт, който подлежи на оспорване, поради което същата е процесуално допустима. Разгледана по същество, същата е неоснователна.

Като извърши служебно проверка на основание чл. 218, ал. 2 от АПК и въз основа на фактите, установени от районния съд, съгласно чл. 220 от АПК, настоящият състав приема, че решението е валидно и допустимо. Същото е постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му.

От фактическа страна, районният съд е установил, че на 27.04.2021 г. в 06:57 часа състав от пътни превозни средства, състоящ се от влекач марка „МАН“, с рег. [рег.номер на МПС], с технически допустима максимална маса 19000 кг., брой оси 2, екологична категория ЕВРО 5 и ремарке с общ брой оси 5, с обща технически допустима максимална маса 40000 кг., се движил по път А-6, като при пътния участък на км. 50+427 в посока намаляващ километър, включен в обхвата на платената пътна мрежа, било установено, че посоченото по-горе МПС се е движило по него без да е заплатена дължимата пътна такса по чл. 10, ал. 1, т. 2 от Закона за пътищата. Нарушението е било установено посредством устройство с № 10182, представляващо елемент от електронната система за събиране на пътни такси. След осъществяване на справка за собствеността на автомобила било установено, че същият принадлежи на „ДСВ-Чиров“ ЕООД с ЕИК[ЕИК], чийто законен представител бил управителят В. Ч.. Поради това на юридическото лице бил съставен електронен фиш с № [ЕГН], с който му била наложена имуществена санкция в размер на 2500 лева за извършено нарушение на чл. 102, ал. 2 от ЗДвП.

В ЕФ е посочено, че независимо от налагането на тази имуществена санкция „ДСВ-Чиров“ ЕООД дължало и заплащането на съответна такса по, ал.5 от Закона за пътищата съобразно категорията на притежаваното от „ДСВ-Чиров“ ЕООД пътно превозно средства

В ЕФ е било посочено още, че дружеството можело да се освободи от административнонаказателна отговорност, ако в 14-дневен срок от получаване на ЕФ, заплати компенсаторна такса по чл. 10, ал. 2 ЗП, в размер на 750 лева. При плащане на компенсаторната такса в срок, ЕФ ще бъде анулиран. Посочено в ЕФ, че

Районният съд е установил, че към процесната дата между „ДСВ-Чиров“ ЕООД и Toll pass е породил действие договор за предоставяне на услуга за електронно събиране на такси на база изминато разстояние с последващо плащане, в който е предвидено задължение за доставчика на услуги да уведомява ползвателя за всеки констатиран технически проблем на бордовото устройство, включително, когато то не предава данни. Коментирал е справката на Toll pass, отразяваща маршрута на превозното средство през целия ден на 27.04.2021 г. и е приел, че само едно тол устройство не е удържало пътната такса за съответния участък / тъй като поради неустановени причини бордовото устройство не е предавало данни - било е изключено, не е било правилно включено или е било с изчерпана батерия/, в периода

между 05:28 часа, когато процесното МПС е таксувано с 1,23 лева такса до 07:08 часа, когато от процесното МПС е събрана такса за следващ участък.

Районният съд е събрал необходимите и относими доказателства; в обжалваното решение изложил мотиви относно преценката на доказателствата, която е извършил. При субсидиарното действие на Наказателно-процесуалния кодекс /НПК/, районният съд е изпълнил служебното си задължение да проведе съдебното следствие по начин, който е осигурил обективно, всестранно и пълно изясняване на всички обстоятелства, включени в предмета на доказване по конкретното дело, при точното съблюдаване на процесуалните правила относно събиране, проверка и анализ на доказателствената съвкупност, и не е допуснал нарушения на съдопроизводствените правила.

С обжалваното решение СРС е отменил Електронен фиш (ЕФ) № [ЕГН], издаден от Агенция „Пътна инфраструктура“, с който на „ДСВ-Чилов“ ЕООД с ЕИК[ЕИК], на основание чл. 179, ал. 3б, вр. чл. 187а, ал. 2, т. 3 от ЗДвП е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 2500 лв., за извършено нарушение на чл. 102, ал. 2 от ЗДвП. За да отмени електронния фиш, е прието от районния съд, че след като процесното МПС разполага с бордово устройство, то доставчикът на електронната услуга за събиране на пътни такси за изминатото разстояние следва да го уведоми като собственик на ППС, за отстраняване на техническата нередовност в бордовото устройство и доброволно заплащане на дължимата тол такса за конкретния сегмент. Едва след уведомяване и при бездействие на дружеството за доброволно заплащане на дължимата такса е налице основание за ангажиране на административнонаказателната му отговорност. Прието е също, че санкционната разпоредба на чл. 179, ал. 3 б ЗДвП противоречи на принципа на пропорционалност – нормата не позволява отчитане на конкретни обстоятелства за всеки отделен случай. Решението е правилно като резултат, като се споделят част от съображенията на СРС, а именно, че е нарушен принципът на пропорционалност.

Съгласно чл. 179, ал. 3б ЗДвП, собственик на пътно превозно средство от категорията по чл. 10б, ал. 3 от Закона за пътищата, за което изцяло или частично не е заплатена дължимата такса по чл. 10, ал. 1, т. 2 от Закона за пътищата, включително в резултат на невярно декларирани данни, посочени в чл. 10б, ал. 1 от Закона за пътищата, се наказва с глоба в размер 2500 лв. Глобата се налага на вписания ползвател на пътного превозното средство, ако има такъв. Ако собственикът или вписаният ползвател е юридическо лице, се налага имуществена санкция в размер 2500 лв.

Легалното понятие за „тол такса“ е дадено в чл. 2 т. 7 от Директива 1999/62/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 17 юни 1999г. относно таксуването на превозни средства за използване на пътни инфраструктури - „ТОЛ такса" означава определена сума, която се заплаща във връзка с превозно средство, въз основа на изминатото разстояние по дадена инфраструктура и в зависимост от типа превозно средство, заплащането на която дава право на същото превозното средство да използва инфраструктурата“. От така дефинираното понятие се извежда, че дължимите суми се определят според няколко отделни обстоятелства, свързани с характеристиките и на превозното средство, и на пътния участък. Съгласно чл. Член 9а от посочената Директива 1999/62/ЕО – „Държавите-членки установяват съответен контрол и определят система от наказания, приложими за нарушаване на националните разпоредби, приети по настоящата директива. Те предприемат всички необходими мерки, за да гарантират изпълнението на тези национални разпоредби. Установените наказания трябва да бъдат ефективни, съразмерни и възпиращи“.

Приложената в настоящия случай санкционна разпоредба на чл. 187а, ал. 2, т. 3 вр. ал. 3 и чл. 179, ал. 3б ЗДвП предвижда налагането на имуществена санкция в абсолютно определен размер от 2500 лева. Макар и държавите членки да са компетентни да изберат санкциите, с които ще контролират спазването на установените правила и ще стимулират своевременно изпълнение от страна на водачите, то всяка една държава членка е длъжна да упражнява своята компетентност при съблюдаване на правото на Съюза, както и на неговите общи принципи. В случай на несъвместимост, дори и косвена такава, между национална правна норма и основните принципи на ПЕС, то вътрешната правна норма следва да остане неприложена, поради действието на принципа на примат /решение от 09 март 1978 г., *Simmenthal SA*, 106/77, ECLI:EU:C:1978:49, т. 21-24 от цитираната практика/.

Размерът на санкциите следва да бъде съответен на нарушението и да бъде пропорционален на преследваната цел, а при избор между няколко подходящи мерки, трябва да се прибегне до най-малко ограничителната /решение от 19 октомври 2016, *EL-EM-2001, C-501/14, EU:C:2016:777*, т. 39 и цитираната съдебна практика/. От това следва, че принципът на пропорционалност изисква, от една страна, наложеното наказание да съответства на тежестта на нарушението, и от друга страна, при определянето на наказанието и на размера на имуществената санкция да се отчитат конкретните обстоятелства по случая /решение от 4 октомври 2018 г., *Dooel Uvoz-Izvoz Skopje Link Logistic N&N, C-384/17, ECLI:EU:C:2018:810*, т. 45/.

Абсолютната липса на пропорционалност на преследваната от законодателя цел и липса на възможност за индивидуализиране на санкцията за всеки конкретен случай, съобразявайки неговите особености, изминато разстояние, дължима такса или други обстоятелства от техническо естество, дори прозира и в обстоятелство, че независимо от налагането на административното наказание, санкционираният правен субект дължи и заплащането на съответна такса по чл. 10б, ал. 5 от Закон за пътищата. Същата се изчислява като се приема, че съответното пътно превозно средство е изминало разстояние, съответстващо на най-дългата отсечка между две точки от платената пътна мрежа, определена по най-прекия маршрут по протежението на платената пътна мрежа, в който случай собственикът или ползвателят заплаща максимална такса, определена в тарифата по чл. 10, ал. 6. В случая изчислената такса по чл. 10б, ал. 5 от Закон за пътищата е в размер на 133 лева, а наложената на дружеството имуществена санкция от 2 500 лв. надвишава този размер повече от 18 пъти. По делото не са налични данни за какво време и разстояние е използван републиканският път от превозното средство, а за да бъде освободен от административнонаказателна отговорност на жалбоподателя е предложено да заплати компенсаторна такса в размер на 750,00 лева, чийто размер също е в абсолютна стойност и се определя според техническите характеристики на превозното средство. Налагането на глоби и имуществени санкции с фиксиран размер за всяко нарушение, без възможност да бъде преценявана тежестта на самото нарушение е в разрез с принципа на пропорционалност. В светлината на практиката на СЕС, на Решение от 22 март 2017 г., по съединени дела *Euro-Team Kft. C -497/15, Spir6l-Gйр Kft. C-498/15, ECLI:EU:2017:229*, т. 50 от цитирана практика, изрично е изведено, че: „.....член 9а от Директива 1999/62 трябва да се тълкува в смисъл, че предвиденото в този член изискване за пропорционалност не допуска система от наказания като разглежданата в главното производство национална правна уредба, която предвижда налагането на фиксирана глоба за всички нарушения на правилата относно задължението за

предварително заплащане на таксата за ползване на пътната инфраструктура, независимо от характера и тежестта им.“

Воден от изложените принципни постановки настоящият състав намира, че санкционната разпореда на чл. 179, ал. 3б ЗДвП противоречи на принципа на пропорционалност, доколкото не позволява да се вземат предвид конкретни обстоятелства за всеки отделен случай, а размерът на санкцията надхвърля значително дължимите от собствениците/ползвателите на превозни средства такси. Санкциите следва да са ефективни, съразмерни и възпиращи, но и преценени през принципа на пропорционалност, а при липсата на съобразена с така посоченото санкция, с оглед предвиденото административно наказание в абсолютно определен/фиксиран размер, то санкционната разпореда на чл. 179, ал. 3б ЗДвП следва да остане неприложена.

Посоченото се подкрепя от постановеното от Съда на ЕС Решение от 21.11.2024 г. по дело C-61/2023 г. съгласно което: „ член 9а от Директива 1999/62/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 17 юни 1999 година относно заплащането на такси от тежкотоварни автомобили за използване на определени инфраструктури, изменена с Директива 2011/76/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 27 септември 2011 г., трябва да се тълкува в смисъл, че посоченото в него изискване за съразмерност не допуска система от наказания, която предвижда налагане на глоба или имуществена санкция с фиксиран размер за всички нарушения на правилата относно задължението за предварително заплащане на таксата за ползване на пътната инфраструктура, независимо от характера и тежестта им, включително когато тази система предвижда възможността за освобождаване от административнонаказателна отговорност чрез заплащане на „компенсаторна такса“ с фиксиран размер.Ето защо, санкционната норма на чл. 179, ал. 3б ЗДвП, предвиждаща абсолютен размер на санкцията за собственик на пътно превозно средство от категорията по чл. 10б, ал. 3 от Закона за пътищата, за което изцяло или частично не е заплатена дължимата такса по ЗП, включително в резултат на невярно деклариранни данни, посочени в чл. 10б, ал. 1 от Закона за пътищата, а именно – глоба или имуществена санкция в размер 2500 лв., следва да остане неприложена. Поради това оспорваният съдебен акт е правилен като резултат и следва да бъде оставен в сила.

С оглед изхода на делото и на основание чл. 143, ал. 1 от АПК основателно е искането на ответника за заплащане на разноските за адвокатско възнаграждение за тази инстанция, като се осъди касаторът за заплати на ответника по касация сумата в размер на 500 /петстотин/ лева, съгласно представения договор за правна защита и съдействие. С т. 1 на ТР № 6/06.11.2013 г. по т.д. № 6/2012 г. ОСГТК на ВКС е прието, че съдебни разноски за адвокатско възнаграждение се присъждат, когато страната е заплатила възнаграждението. В договора следва да е вписан начина на плащане – ако е по банков път, задължително се представят доказателства за това, а ако е в брой, то тогава вписването за направеното плащане в договора за правна помощ е достатъчно и има характера на разписка. В случая е представен е договор за правна защита и съдействие, за платено в брой адвокатско възнаграждение в размер на 500 лева.

Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК във връзка с чл. 63в, ал. 1 от ЗАНН Административен съд - София град, VIII касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 05.06.2024г. постановено по анд №15985/2023г. на

СРС 112 с-в

ОСЪЖДА Агенция „Пътна инфраструктура“ да заплати на „ДСВ-Чилов“ ЕООД с ЕИК[ЕИК] сумата от 500 лева за адвокатско възнаграждение пред касационната инстанция.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ

ЧЛЕНОВЕ